

Rosa Luxemburg

På barrikaderna

1918

Centralrådet för arbetar- och soldatråden i hela Tyskland skall samlas i morgon i Berlin,¹ d.v.s. den församling, i vilken det revolutionära proletariatet i hela Tyskland, arbetare såväl som soldater, kan se den skönaste frukten av den växande revolutionen.

Man kanske tänkte sig denna sammankomst på ett annat sätt. Man kanske trodde att redan den första stigande vågen av den proletära rörelsen skulle ha givit oss ett centralråd, att revolutionens stjärna vid dess födelse ännu skulle stråla med det klara ljus som under dagarna kring den 9 november upplyste krigets och ofrihetens hemska natt.

Under dessa första timmar fanns inget centralråd. Som ersättning tog arbetar- och soldatrådets verkställande råd i Berlin centralrådets uppgifter i sina händer – i alltför svaga händer.

Och så sammanträder centralrådet i en timme då revolutionen har förlorat sin första kometartade glans, den glans som under de första dagarna bländade alla revolutionens motståndare och – dessvärre – även dess anhängare. Många av dem trodde ju att hela affären med att göra revolution var avslutad i och med de underbara ting som den 9 november förde med sig. Ty de som trodde att de gamla historiska makterna, ett tusenårigt gammalt herraväldes härskande klasser, kunde skrämmas på flykten av jublande människomassor, vinkande soldater och röda fanor under lindarna, alla de tvingas idag se hur kontrarevolutionen och kapitalismen åter vaknar till liv. Under dessa dagar har den bara spelat död, som en lus. Men redan nu menar den att det finns tid och möjlighet att på nytt suga blod. Kontrarevolutionens göranden ligger klart i dagen. De började redan vid den timme den lyckades delegera Ebert-Scheidemann som sina agenter i regeringen, och därmed förlama hela dess revolutionära energi och leda dess politiska energi in på kontrarevolutionens väg.

Vad allt har inte denna ”socialistiska” regering uppnått! Varje dag en ny kungörelse: en kungörelse som återupprättade de gamla myndighetsorganisationerna; en kungörelse som försökte återinsätta de bortjagade lantråden och polischeferna och borgmästarna; en kungörelse som förklarade privategendomen vara oantastlig; en kungörelse som förklarade domstolarna, klassjustisens organ, vara ”oberoende” och gav dem fribrev för vidare klassjustis; en kungörelse som befallde oss att betala skatt liksom tidigare. Nulla dies sine linea, ingen dag utan en kungörelse som åter murar fast en sten som hotar att falla från kapitalherraväldets fallfärdiga byggnad.

Vem skulle väl klandra bourgeoisin för att den under sådana glädjande omständigheter kände sig stark nog att försöka undanröja sina agenter, regeringen Ebert-Scheidemann-Haase, och själv åter fatta tyglarna? Den går tillväga i ett lugnt tempo, steg för steg. Först har den vunnit sina agenter för att via omvägen över nationalförsamlingen spela tillbaka makten i sina händer. Med renegaternas glödande iver kastade sig Ebert-Scheidemann över uppgiften: De arbetade dag och natt för nationalförsamlingen, på alla gator och torg, de bemödade sig för bourgeoisins skull att samla alla krafter, de gjorde kupper och lät proletärer slås ned, de hyllade militären och saluterade den svartvitroda fanan – men har med allt detta ändå inte erhållit husbondens, kapitalismens, tack.

¹ Tysklands allmänna arbetar- och soldatrådskongress sammanträdde i Berlin mellan den 16-21 december och dominerades av SPD; Rosa Luxemburg hade inte ens blivit vald som ledamot. Kongressen beslöt att val skulle hållas till en nationalförsamling den 19 januari 1919 och hade därmed i realiteten beslutat om sin egen upplösning.

Herrn har blivit otålig, han är trött på tjänaren, han menar att hans dag åter har kommit, han buar ut nationalförsamlingen: Han vill ha tillbaka den gamla riksdagen.

Sådan är den timme då Tysklands centralråd sammanträder. Kapitalismen är stärkt på nytt och redo för nya gärningar.

Och revolutionen? Man får inte låta lura sig: Om revolutionen skulle försiggå i de revolutionära organ som skapades under de första dagarna, i arbetar- och soldatråden, och om deras tillstånd och betydelse vore en mätare på revolutionens tillstånd och betydelse, vore det dåligt beställt med revolutionen.

En omåttlig hets har satt in mot arbetar- och soldatråden. Varje litet felgrepp, som självfallet förekommer under oroliga tider och som dagligen förekom under den gamla regimen, som förr var en följd av vanan men nu är en följd av ovanan, blåses upp till en kardinalförbrytelse och stämplas som det slutliga beviset på rådssystemets oduglighet.

Vidare har man frambesvurit Ententens skugga för att göra rent hus med revolutionen. Herr *Ebert* var den förste: Det var han som *frivilligt* erbjöd Amerika rådets huvud på ett fat i utbyte mot livsmedel, ja han *bad* att livsmedel endast skulle levereras i utbyte mot arbetar- och soldatrådets huvud. Regeringen *Ebert-Scheidemann-Haase* hotade Tyskland med hunger-spöket; i alla huvuden bänkade man in tanken: *Antingen råden eller bröd*.

Sedan kom rapporter om att Ententen hotade att marschera in i Tyskland. Dagligen kom en rapport av det slaget: Ententen rycker in, Ententen hotar, en not från Ententen är omedelbart förestående, Clemenceau har deklarerat, Lloyd George har deklarerat – varje dag en ny rapport, varje dag ett nytt bedrägeri.

Ty allt var bedrägeri. Inte ett ord var sant, vartenda ord som trycktes var uppdyktat på utrikesdepartementet och på rikskansliet. På denna punkt överträffades t.o.m. den gamla regimen; inte ens den gamla regeringen ljög så fräckt, ihärdigt, skamlöst och nedrigt för det tyska folket som denna regering.

Och råden förstod inte att gå emot detta. De lämnade kvar hela apparaten för att påverka den ”allmänna opinionen” i regeringens och kontrarevolutionens händer, och åsåg stillatigande hur denna regering, denna kontrarevolutionära klubb, dagligen anlade bränder i deras hus. Men rådets svaghet är inte revolutionens svaghet. *Den* låter sig inte fångas och förintas med alla dessa medel. *Den* är stadd i växande och blir först nu vad den egentligen är: en proletär revolution. Strejkerna går som en löpeld över landet. Proletärerna reser sig, i går i Oberschlesien, i dag i Berlin, i morgon i Rheinland-Westfalen, Stuttgart och Hamburg. De bryter de bojer regering, parti och fackförening har smitt om dem, de ställer sig öga mot öga mot fienden, kapitalismen. Det ”demokratiska” skimmer som gjorde revolutionens första dag smaklig för en del låtsassocialister är borta, och nu reser sig revolutionen i sin nakna jättegestalt och visade muskler som skall bryta ner den gamla världen och forma en ny.

Här finns de krafter som de församlade centralråden kan stödja sig på, vilkas villiga tjänare och levande ledare de måste vara på en och samma gång. Här är den enda källan de kan hämta styrka och liv ifrån.

Revolutionen kommer att leva även utan råden, men råden är döda utan revolutionen.

Mycket har försummats. Råden har ofta gått fram med oklarhet och tvekan, fångade av traditionella partiformler med blicken konstlat kringskuren av slagord och fraser som förringade deras roll i skeendena och kraften i skeendena själva.

Genom att vidta fyra livsviktiga åtgärder kan centralrådet komma ikapp med det försummade och försäkra sig om den plats som tillkommer det:

1. Det måste utplåna kontrarevolutionens näste, platsen där alla trådar i den kontra-revolutionära sammansvärjningen löper samman, kabinettet Ebert-Scheidemann-Haase.
2. Det måste kräva att alla fronttrupper avväpnas som inte villkorslöst erkänner arbetar- och soldatrådens högsta makt; annars blir de kabinettet Ebert-Haases personliga livvakt.
3. Det måste kräva att alla officerare och det av regeringen Ebert-Haase bildade vita gardet avväpnas, och upprätta ett rött garde.
4. Det måste avvisa nationalförsamlingen som ett attentat mot revolutionen och arbetar- och soldatråden.

Genom att sätta dessa fyra åtgärder i verket kan arbetar- och soldatråden ännu ställa sig i spetsen för revolutionen. Proletariatet är villigt att låta sig ledas av dem om de vill vara en stark ledare i kampen mot kapitalismen, proletariatet är berett att ge dem allt och att lyfta upp dem till den högsta höjden med ropet:

All makt åt arbetar- och soldatråden!

Die Rote Fahne (Berlin) Nr 30, 15 dec. 1918.